

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΟΥΣΙΚΟΣΤΟΡΙΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΛΕΘΑΜΕΝΗΣ

TOU ΜΙΣΕΛ
ZEBAKO

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δὲν σᾶς κατατάσσω, φίλε μου, μὲ τοὺς πολλούς ποὺ ζητοῦν τὴν καρδιά καὶ οἱ όποιοι μοῦ εἶναι ἀδιάφοροι; Γι' αὐτὸς καὶ δὲν σᾶς λέω: Αὐτοκτόνηστε, ἀν νομίζετε διὰ ἔνα τέτοιο κουτό διάβημα θά σᾶς ἀπαλάξῃ ἀπ' τὸ μαρτύριό σας.

Εἰδε τὸ πῶς δὲ Λουβινύ έτοιμαζόταν νά τη διακόψη γιὰ νά διαμαρτυρηθῇ, μὰ πρόλαβε νά τὸ σταματήσῃ μὲ μιὰ χαρτωμένη κίνητα τοῦ χειροῦ τῆς.

— Οἱ ὅνδρες, τοῦ εἶπε, παραξενεύονται γιατὶ ἡ γυναῖκα, τὴν όποια ἀγαποῦν, δὲν πέφτει ἀμέως καὶ αὐθόρμητα στὴν ἀγκαλιά τους!... Μά σᾶς, εὐγενῆ μου ίππότα, σᾶς ἔχωρίζω ἀπὸ τοὺς πολλούς, γιατὶ σᾶς ἐκτιμῶ, γιατὶ μᾶς συνδέει μιὰ παλῆρα εἰλικρίνη φίλια, γιατὶ... ναὶ, γιατὶ είστε καὶ σεῖς ἔνας μόνος την δύματα μας...

‘Υπόφερε πολύ, δὲ Λουβινύ, νοιώθοντας τὴ ψυχρότητα ποὺ περιείχεν τὰ λόγια τῆς, μά διούκιστα δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νά τη διακόψη γιὰ νά διαμαρτυρηθῇ.

— ‘Αφοῦ λοιπὸν ἔχουν ἔτοι τὰ πράγματα, ίππότα, δικαιοῦμενά να σᾶς πῶ διὰ αὐτοκτονῶντας, λιποτακτεῖτε!... Προδρεῖτε ἐκείνους πρός τοὺς όποιους δρκιστήκατε πότι καὶ συνδρομῇ... Καὶ σᾶς ρωτῶ τώρα: Γιατὶ θέλετε ‘να πικράνετε τὴ ζωὴ μου μὲ τὴ φρική ἀνάμνηση διὰ ὑπέρειδα αἴτια νά χαθῆτες τὸν τόπο νέος καὶ τὸσον ἐγενήσασθε δύο πόσις εἰστε σεῖς?... Σᾶς παρακαλῶ, ίππότα!... Πάψετε νά μὲ βασανίζετε, ἐκδηλώνοντας αἰσθήματα τὰ δόποιν δὲν ἔχουν καμμιά πλήρησον στὴν καρδιά μου. Ζητήστε τὴ θεραπεία σας σε κανέναν ἄλλο ἔρωτα...’ Ή ἐπὸ τὸ πέριχρον τοῦ χρόνου, ποὺ σύνει μοιραίως καὶ τὰ ποὺ μεγάλα πάθη!...

‘Αφθονον δάκρυα είχαν βουρκώσει τὰ μάτια τοῦ στυχου ρέαστα.

— Κυρία! τῆς εἶπε, κρατῶντας δόσι μπορούσε τὴν ἀνδρικὴν αὐτὸν ἀντίρρειαν. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπότευτη σκληρότητα μὲ τὴν όποια μοῦ φέρεστε ἀπὸ καὶ... Εἰνὲ ἡ τελευταία ωρὰ κατὰ τὴν δόπιαν ἐνοχλῶ. Δὲν θά ακούσετε ποὺ διὰ σᾶς ἀγάπησα ἡ διὰ σᾶς ἀγάπη... Μά νὰ ἔρετε πὼ σύνει σὲ δλλον ἔρωτα, οὔτε στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ βρω τὴ θεραπεία τοῦ πόνου μου!... Δὲν ἔχω τὴν πρόθεση νὰ σᾶς προσβάλω, κυρία. Ἀντιθέωτας καὶ ἀτιμούς ἀκόμα θὰ γίνω, γιὰ σᾶς ὑπηρετήσω σὰν δοῦλος, σὰν σκλάβος...’ Άλλα σᾶς ἱκετεύω, κυρία... ‘Απομακρύνετε ἀπὸ κοντὰ σας τὸ σημερινὸν ἔρεστο σας... Δὲν ἀνέτω στὴ σκέψη διὰ προτιμήσατε αὐτὸν τὸν ἄνδρα ἀπὸ μένα. Μὲ καίει ἡ ζήλεια σὰν πυρακτωμένο σίδηρο!...

— ‘Εννοεῖτε, ίωσα, τὸ Σαλατί; φώναξε ἡ διούκισσα μὲ φρίκη.

— Ναὶ! εἶπε ἀγωνιῶντας δὲ Λουβινύ, ἐνῶ τὰ μάτια του στραφάτων ἀπὸ μίσος.

‘Οπως μιὰ ἀγριεμένη τίγρις, ἔτσι πετάχτηκε ὅρθια ἀπὸ τὸ κάθισμα τῆς ἡ διούκισσα ντεῖ Σεβρέζ. Ως τὴ στιγμὴ ἑκείνη ἡ στάσις τῆς ἦταν στάσις γυναικάς ποὺ δὲν ἀγαπᾷ, μά τόρα ἡ συμπεριφορά τῆς φανέρωνε τὴ γυναικά τὴν κυριευμένη ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, ἡ δότια ἀμφιφούλη τὴν κοινωνία καὶ τὶς ἔθιμοτητές της, καὶ εἰνὲ ἴκανη, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο τῆς πρός τὸ σκοπό της, νά διαπράξῃ τὸ βαρβαρότερο ἔγκλημα.

— Πηγαίνετε! εἶπε στὸ Λουβινύ, δείχνοντάς του τὴν πόρτα. Ἀγαπάω τὸ Σαλατί!

— ‘Ελεος, κυρία! τῆς εἶπε ἐκείνος, γιονατίζοντας μπροστὰ τῆς. Δὲν ἔρετε τὴ κάνετε τὴ στιγμὴ αὐτῆς. Δὲν ζητῶ πειά τὸ ἔρωτά σας, οίκτο μόνον ἐκλιπάρδ. Σκεφτήτε ψυχρα-

μότερα. Σώσετε καὶ τοὺς δυό μας!.

— Χαίρετε, ίππότα! τοῦ εἶπε ἀπότομα ἡ διούκισσα, κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀφίγνοντας τὸ Λουβινύ διλομόναχο.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε δὲ Μαριέττα, ἡ ἐμπιστὴ τῆς κ. Σεβρέζ καμαριέρα καὶ βοήθησε τὸ Λουβινύ νά βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τόσο συντετριμένος ἦταν δὲ κακοτυχος ἵπποτης. Τὸ κλείσιμο τῆς πόρτας τῆς δουκίσσης δὲ Λουβινύ τῶνοιωσε σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά του. Δὲν ἤξερε ποὺ θὰ πρήγαγε ἡ τι θά ἔκανε, ἤξερε μόνο διὰ ὑπέφερε... ὑπέφερε φρικτά.

ΡΑΣΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Ἐνώ συνέβαιναν δὲ ἀυτὰ στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης καὶ τοῦ Καρδιναλίου, δὲ Ρασκάς, κλειδωμένος ἀκόμα διὰ τὸ φωτικό, ἔτραγε καὶ τὶς τελευταίες προμήθειες τὶς δόπισσες πρόβλεψε νά κάνη, πρὶν πάν νά κρυφτὴ ἔκει μέσα. Μὲ μόνη συντροφιά τὸ σκύλο του, τὸν ‘Κορινιάν τὸν Πρότο’ μὲ τρία πόδια καὶ τὸ δέντρο αὐτὸς, σὲ δὸνο πόσι κάθε τόσο ἔρριχνα μάτια πουκιά φωμὶ πασαλειμμένη στὸ φαῖ του, φιλοσοφούσε κατὰ τὸ δικό του τρόπο.

‘Απὸ τὰ κεραμίδια τοῦ μεγάρου τοῦ Ἐκλαμπρότατου δὲ Ρασκάς ἔφερε κάτω στὸ δρόμο εὔκολα καὶ γρήγορα χάρις στὴν ἐτοιμότητα ποὺ είχε σὲ τέτοιες δύσκολες περιστάσεις καὶ στὸ ἀλαφρό του κορμὶ, πόσι ήταν σὰν φούσκα γεμάτη ἀπὸ δέρα.

— Τὶ νὰ ἔκαναν δρά γε τὸ πτῶμα τοῦ καλλογερου; ἀναρωτιόταν τάρα δὲ Ρασκάς. Τὸν ἔεφορτώμακα βεβίασα, μὰ καὶ τὸν λυπήματα. Δὲν ἦταν κατά βάθος κακός, καὶ θὰ μπορούσε διάκομα νὰ μού χρησιμεύσῃ στὴ δουλειά.

“Ἄξανα τὶ στιγμὴ αὐτῆς, δὲ Ρασκάς ἔφερε καὶ σηκώθηκαν ἡ στέγη του ἀπὸ τὸν τρόμο του. Του φάνηκε πώς άκουσε νά τὸν φανάρζη δὲ πεθαμένος καλλογερος ἀπὸ τὸ μνήμα του!

— ‘Ανοιξέ μου, Ρασκάς, γιὰ τὸ δόνυμα τῆς Παναγίας! ‘Ελεγε γιὰ φωνή τοῦ... μακαρίτη. Μά τη φορά αὐτῆς δὲ Ρασκάς ἄκουσε καθαρό. ‘Η φωνή ἔρχοταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, κι' ἔτρεξε ν' ανοίξει.

— Καὶ πάλι ζωντανὸς δὲ καλλογερος! φώναξε δὲ Ρασκάς μὲ δληθινή χάρα. Καλά λένε πώς το ράσο θυματουργεῖ!

Κι' ἔσπευσε νά δημιώσει καὶ πάλι τὴν πόρτα του, ἐνῶ δὲ καλλογερος ἀνασάκουνε τὸ θυματουργό ράσο του γιὰ νὰ μήν τοῦ τὸ σκήση δούλος τοῦ Ρασκάς μὲ τὰ παιχνίδια του.

“Οταν δὲ Ρασκάς κλείδωσε καὶ γύρισε πίσω του, εἰδε τὸν καλλογερο καθισμένο στὸ τραπέζι νά τρών τὸ φαῖ του.

— Τὶ κάνεις αὐτοῦ, καταραμένε, καὶ δὲν ἔχο ἀλλο! τοῦ φωναξε.

‘Ο Κορινιάν δὲν τοῦ ξώσεις ἀπόκρισι. ‘Ετρωγε, ἔτρωγε λιμασόμενα.

Γιὰ νὰ σώση διτι θὰ προλάβαινε δὲ Ρασκάς, κάθησε κι' αὐτὸς κι' ἄρχισε νά καταβορχίζῃ τὶς μπουκιές του μάσσοτες.

— Σὲ ουχωρῶ, ρασοφόρε! εἶπε τέλος δὲ Ρασκάς ἀφοῦ ἔφαγε διάλιτος καὶ γιὰ διὰ τούτο μούσαγχες!

— Κι' ἔγω σὲ ουχωρῶ, ἀπάντησε δὲ Κορινιάν, γιὰ τὸ φωτωχότανε γεμάτο ποῦ μού πρόφερες.

— Καλλογερε, μὴ βρίζεις!

— Ναὶ, δὲν βλέπεις; Σοῦ χρωστῶ χάρι γιατὶ μ' ἀφησεις νὰ μὲ κομματιάσουν στὴ σοφίτα!... Μά νὴ εὐχή σου δὲν είσακού-

Θὰ γίνη φοβερὸ πανηγῦρε!...

στηκε... Σώμηκα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν δποῖο σώμηκες καὶ σύ... Μὰ ἄργησα, μὲ πρόλαβε τὸ φῶς τῆς μέρας... Καὶ πεινασμένος, διψασμένος, κρυθμουνα δῶ καὶ κεῖ, δῶς ποὺ νὰ φτάσω στὸ βρωμόσπιτό σου!

— Θά ἔξακολουθή λοιπὸν νὰ μὲ βρίζης!

— "Ωστὲ μοῦ ζήτας τώρα καὶ ρέστα!

— "Ἄχρετε καπουκίνε!

— "Ἄθλε προδότη!

Κι' ὥρμησαν δὸ ἔνας κατά τοῦ ἀλλού...

"Ἐπι δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἔδιναν κι' ἐπερναν γροθιές καὶ κεφαλιές...

Ἐκτὸς μάχης τέλος καὶ οἱ δυό, κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν. Ο καλόγερος ἐπιπλέοντας κατά γῆς, μουγκρίζονταις καὶ σφιγγοτας τὸ στομάχι του, κι' δὸ Ρασκάς ἔπεσε στὸ κρεβάτι του χαιδεύοντας τὸ κεφάλι του, ποὺ εἶχε φουσκώσει δῶ καὶ κεῖ ἀπὸ τὶς γροθιές.

Πρέσας ἔται ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ο Ρασκάς συνήρθε πρώτος καὶ εἰπε:

— "Ἔχω μιᾶς ίδσα!

— Νά τὴν ἀκούσουμε, τοῦ ἀπάντησε ὁ καλόγερος. Και σαν καλοὶ πάλι συνέτασιοι, κάθησαν στὸ τραπέζι ὅπου βρισκόταν ἀκόμα μισθούματα μουσικού κρασί.

— Λοιπόν, ἔλεγε δὸ Ρασκάς. Αὔτοῦ ποὺ θά σοῦ πῶ τώρα θά μας ἔναν αφιλόηση μὲ τὸν Καρδινάλιο.

Ο Κορινθιανὸς σκήτησε ἀπὸ χαρά. "Οπως ἔνα σκυλί, ἔτοι κι' οὐδὲ δὲν μποροῦμε νὰ ζήσῃ χωρὶς ἀφέντη. Μαράζωνε ἀπὸ πλήξι.

— Καὶ πά νὰ μήν πετυχοῦμε, ἔξακολούθησε νὰ λέπῃ δὸ Ρασκάς, πάλι θὰ πάσουμε μὲ τὸν ἴδιο μουσικό ἀλλο προστάτη.

— Προτιμῶ καινούργιο προστάτη, εἰπε ὁ καλόγερος.

— Τῆς ίδιας γνώμης εἴμαι κι' ἔγω, ἀπάντησε δὸ Ρασκάς. Τι λέεις γιὰ τὸν ἀδελφό τοῦ βασιλέως;

— Τι μοῦ λέεις... Λαμπρὸς νέος! φώναξε δὸ καλόγερος. Μάξηγησε μου, πᾶς φαντάζεσαι νά τὰ καταφέρουμε;

— Νά... Ξέρεις πῶς δὸ Καρδινάλιος ἔχθρεύεται τὸ δούκα... Τ' θερινό του εἰνε νά τὸν σκοτώσῃ...

— Νάι!... "Οπως κι' δὸ δούλυ ντ' Ἀνγκὼ ἔχθρεύεται τὸν Καρδινάλιο, καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τὸν ξεκάμη...

— Σύμφωνοι, λοιπόν, σὲ δὴ! φώναξε δὸ Ρασκάς, τοιγκρίζονταις τὸ ποτήρι του μὲ τοῦ καλόγερου. Μάθε τώρα κι' αὐτό: Αὔριο τὸ μεσημέρι, δὸ δούλυ θά φάτη μαζύ μὲ κάποιους ἀλλούς, φίλους του, στὴν ἔπαυλι τοῦ Καρδιναλίου, στὸ Φλερύ...

— Άπο μαρκώντας κι' ἀπὸ τὸν νοιλώθω τὴ μηρωδιά τοῦ δηλητηρίου, εἰπε δὸ καλόγερος, κουνῶνταις αἰνιγματικά τὸ κεφάλι του. Κι' αὐτού τοῦ μηρωδιά τοῦ ἔγχειριδου, στὶς σάρκες, τὴν κλαγγὴ τῶν σπαθῶν, τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων. Θά γίνη φοβερό πληνγήσωντα!

— Ετοι κι' ἔγω νομίζω, ἀπάντησε ψυχρότατα δὸ Ρασκάς. Μοῦ φαίνεται πῶς αὐριό θά γίνουν σπουδαῖα πράγματα... "Η μάχη θὰ δοθῇ στὸ Φλερύ... Πρέπει νά πάμε, κι' ἔμεις ἔκει, καλόγερε... καὶ βλέποντας θά κρινουμε... Δηλαδή, θά προσκολληθεῖσαν στὸν Ισχυρότερο τῆς στιγμῆς ἔκεινης... Τι λέεις γιὰ ἔνα τέτοιο σχέδιο;

— Λαμπρό, φίλε μου!... "Αν ήμουν βασιλεὺς θά σ' ἔκανα στρατηγό μου!...

— Άλλη δὲς ἀφήσουμε τοὺς φτωχοὺς κατασκόπους νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ μικρουσφέροντας τους κι' δὲς μποϊς ποὺδες ἥταν δὲν γίνενται μεταεσύνοπτοι ἔπισκέπτης, ποὺ διέκοψε τὸσον ἀπότομα τὴ σύσκεψι τοῦ Ἐκλαμπροτάτου μὲ τὸν Πάτερ Ιωσήφ.

Θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας πῶς τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν δούλη τοῦ δυό αὐτὸν ἀνθρώπους κατέστρωνταν τὰ μουσικά τους σχέδια, ἔνας καπουκίνος ἥρθε νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ ὅτι κάποιος ιππότης ζητούσε νὰ μιλήσῃ ἀμέσως στὸν Ἐκλαμπρότατο.

Ο ιππότης ἀυτὸς ἥταν δὸ Λουβινίου!...

Τὸ γυμνασμένο μάτι τοῦ Καρδιναλίου διάβασε ἀμέσως στὴ φυσιογνωμία τοῦ Λουβινίου, τὸ μήσον καὶ τὴ ζήλεια ποὺ τὸν κατέτρωγαν.

— Ωρίμασε πειά! σκέφθηκε δὸ Καρδινάλιος. Μοῦ ἀνήκει τώρα καὶ δὸ μιλήσης.

— Άλλο δὲς Λουβινίου είδεν δὲκι καὶ τὸν Πάτερ Ιωσήφ. Καὶ δὲν ήθελε νὰ ταπεινώθη μπροστά σὲ τρίτους. Μὰ κι' δὸ Πάτερ Ιωσήφ δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ὑπόδειξουν.

— Εκλαμπρότατε! εἰπε. Είνε αργα, καὶ διφείλω νὰ γυρίσω

στὸ μοναστήρι μου... Θὰ προσευχήθω γιὰ τὸ βασιλέα μας, σσο καὶ γιὰ σᾶς, καθώς καὶ γιὰ τὸν εὐγενὴ σας ἐπισκέπτη...

Καὶ κανοντας τὶς συνηθισμένες ὑποκλήσεις του, ἀποτράβητκης,

— Μίλησε τώρα, ιππότα! τοῦ εἰπε εύγενικά δὸ Καρδινάλιος.

— Ο Λουβινίου ἀναστήλωσε τὸ κορμί του, μά τὸ θάρρος ποὺ τὸν εἰχε στρώσει ὡς ἔκει, τὸν ἔγκατέλειψε τὴ στιγμὴ αὐτῆς... Ερρίξε μια ματιά στὸ ίδιο τὸ κορμί, σὰ νάθλεις νὰ βεβαθῆται τὴν ώρα ἔκεινη διτὶ φοροῦσε κανονικά τὴ στολὴ τοῦ ιππότου!

Ο Καρδινάλιος τὸν ψυχολογοῦσε μὲ μεγάλη του εύχαρτηση.

— Ο εὐγενὴς ιππότης πάλευε ἀκόμα ψυχικῶς ἔναντιον τοῦ μήσους καὶ τῆς ζήλειας ποὺ αἰσθανόταν, μά νικήθησε στὸ τέλος καὶ μίλησε:

— Εκλαμπρότατε! εἰπε. Οταν σᾶς ὑπέδειξα διτὶ ἐπρεπε νὰ μήπατε στὸ σπίτι τοῦ Σαλν-Λαζάρ, διποὺ σᾶς είχαν καλέσει γιὰ νὰ σᾶς δολοφονήσουν, μοῦ δώσατε κάποια ὑπόσχεσι...

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε εύθυνς δὸ Καρδινάλιος. "Υποσχέθηκα νὰ συντελέσω στὴν ίκανοποίηση τοῦ αἰσθήματός σου πρὸς μὰ γυναῖκα... "Υποσχέθηκα διτὶ τὴν ἔκανα νὰ χαρίσῃ τὴν καρδιά της, κι' διτὶ ἀν δὲν τὸ κατώρθωνα, θά τὴν ἀνάγκαζα διὰ τῆς βίας ἔστου νὰ ὑποταχθῇ σὲ σένα... Τῇ γυναῖκᾳ λοιπὸν αὐτῆς τὴν ἀποκτήσῃς καὶ διτὶ τὴν ἔκδικηδῆς, ιππότα, ὡς ἀνδρας... "Υσ ερα... Ποιός έξερε... Ή καρδιά τῆς γυναῖκας είνε στατητή, σὰν τὴν θάλασσα... Ιππότα! ἀμά δη πῶς τὴν κατέτησε, διὰς δικῆτης πολέμου, θά σε ἀγαπήσῃ κι' ή ίδια ή δούκισσα!..

— Η δούκισσα! ἐπανέλαβε σαστιμένος δὸ Λουβινό. Ξέρετε λοιπὸν πειά είνε;

— Ο Καρδινάλιος κούνησε τοὺς δώμους του.

— Ναί!... Καὶ θά σοῦ τὴν παραδώσω, τη δούκισσα ντε Σεβρέζ!... "Οφέλεις δημάρια καὶ σῦ... "Υπάρχουν ἐμπόδια τὰ ποὺ δὲν γνωρίζω... Περιμένωντας μάθων ἀπὸ σάντα τὰ δύναματα ἔκεινων ποὺ βρίσκονται διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὴν δούκισσα καὶ συνωματοῦν ἔναντιον μου. Εκείνων ἀπὸ τὸν δούλου πατέρει νὰ δύναμι ποὺ τὴν ἐπιτρέπει νὰ φέρεται δηπως φέρεται καὶ νό σε περιφρονή... Μήνη ἀφίνεται τὸν ἔσαυτο σου νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἀδικαιολόγητο φόβο... "Οχι, δὲν είσαι σύτε προδότης, οὔτε κατόσκοπος, διτὸν σάλης τὸ βασιλεῖα σου. Όταν κάνης τὸ καθῆκον σου... "Απεναντίας, γίνεσαι προδότης θιαν, γνωρίζοντας δὲς ἔκεινοι συνωμοτοῦν, σωπαίνης!..."

Μεσολάβησε λίγοτιον σηματηρό, καὶ σταθερώντας στὸν Καρδινάλιο περίμενε ν' ἀκούσῃ τὸ Λουβινό δὲν μποροῦσε πειά νὰ πνίξῃ τὸν λυγμούς του.

Καὶ τότε συνέβη κάτι το παράδοξο.

— Ο Λουβινό, κλαίοντας σὰν μωρό παιδι, ἔσκυψε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὶς μπότες του τὰ χρυσά σπιρούνια, ποὺ δησαν σμάδι τῆς ιππούρης του. "Ελυσε κατόπιν τὸ σπάθι ἀπὸ τὴ μέση του, καὶ τὸ καύμωπος σημάδι μάζη στὸ τραπέζι τοῦ Καρδιναλίου.

Καθαρίσθησε, δηλαδή, δὶος τοῦ ιδιαίτερου ταύτη τοῦ Καρδιναλίου.

Καὶ τόπτη Λουβινό!

Κι' ἀφοῦ τέλειωσε η θλιβερή αὐτὴ σκηνή, εἰπε:

— Είμαι τώρα ἐλεύθερος νὰ μιλήσω.

— Σ' ἀκούσας μὲ προσοχή, τοῦ ἀπάντησε πειά νὰ πνίξῃ τὸν λυγμό του.

— Οι συνωμάται, ἀρχίσε νὰ λέψῃ δὲς Λουβινό, συνεδρίαζαν, μόλις λήγη ώρα πρίν, στό...

— Ποιο; ϋώτησε δηλαδή, δὶος τοῦ Καρδιναλίου, βλέποντάς τον νὰ κομπιάζει.

— Οχι!... Πρέπει νὰ τὸ γνωρίζω... "Άν δὲν τὸ πῆγα ἔσω, θά μοῦ ποὺ διούσαι σας, μά τὸτε δὲν θά σοῦ χρωστῶ καμμιά χάρι, καὶ θά σὲ θεωρήσω ἔνα μὲ τοὺς δλαΐους οὐλους... "Υποσχέθηκα νὰ σοῦ παραδώσω τὴ δούκισσα, βοήθησε με νὰ τὴ σώσω... Λοιπόν, τι θά κάνουν έναντιον μου οἱ ιππόται αὐτοῦ, ποὺ συνεδρίασαν ἀπόψε στὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης τοῦ Σεβρέζ;

— Θά σᾶς σκοτώσουν! τοῦ ἀπάντησε, χωρὶς πειττά λόγια δὲς Λουβινό.

Ο Καρδινάλιος ἀλλαξε δψι ἀπὸ τὸν τρόμο του, κι' Ερρίξε δλογύρω τοῦ φοβισμένης εξεταστική ματιά.

Αντελθήθη τότε τὸν Πάτερ Ιωσήφ, κρυμένον πίσω τη βαρεία κουρτίνα τῆς εισόδου, ποὺ τὸν κύτταζε σὰ νὰ τούλεγε:

— Δειλε!... Ζητάς νὰ ἔκθρονισῃς ἔνα βασιλέα, καὶ τρέμεις

μπρός σ' έναν προδότη!

'Ωστόσο, ή παρουσία του ήγουμένου ξένωσε θάρρος στὸν Καρδινάλιο, όποιος ρώτησε τὸ Λουβινό, μὲ προσποιητὴ ἀδιαφόρια:

— Καὶ πειά μέρα ώρισαν γιὰ τὴ δολοφονία μου;

— Αὔριο! εἰπε πάλι λακωνικῶς ταῦθι λουβινό.

Ο Καρδινάλιος δρᾷσε τὴ φορά αὐτὴ νά τρέμη δλόκληρος καὶ φανερά πάνω στὴν πολυθρόνα του.

Παρουσιάστηκε τότε ὁ Πάτερ Ἰωσῆφ, δ ὁποῖος ἐσπεύσε νόησάσθη τὸν Καρδινάλιο.

— Γιατὶ φθάστε, Ἐκλαμπρότατε; τοῦ εἰπε. Τὶ θὰ κάνατε ἀν τοὺς οἱ δολοφόνους ἔρχοντουσαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔδω... Δὲν θὰ ὑπερσολίζετε τὸν ἑαυτὸν σας...;

Καὶ γυρίζοντας κατόπιν πρὸς τὸ Λουβινό, τοῦ εἰπε:

— Ἐξακολούθησε, κύριε Λουβινό!... Δὲν μπορεῖτε πειά νὰ διπισθορμήσετε... «Ὀπως δ Ἐκλαμπρότατος ἀντιπροσωπεύει ἔδω τὸ βασιλέα, ἐτοι κι' ἔγω ἀντιπροσωπεύει τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ θέτο!»...

Ο Λουβινό θαύμαζε τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ἀνωτέρητα αὐτὸν τὸν καπούκινον, διόπινος παρακινοῦσε τὸν Καρδινάλιο νά ἔξακολουθήσῃ τὶς ἑρώησεις του.

— Ωστε, Ἐκλαμπρότατε, τοῦ ἔλεγε γελαστά δ ἡγούμενος γιὰ νὰ τὸν ἐνθερρύνῃ, αὔριο θὰ σᾶς δολοφονήσουν; Καὶ ποιοι εἶναι αὐτὸν τὸν τολμηρὸν δολοφόνον;

Ο Καρδινάλιος βίασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κι' ἔγινε ψυχαριμότερος.

Ἐνα προσποιητὸ χαμόγελο χάραξε τὰ χελή του. Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ εναποκήσῃ τὴν παλῆρα βροντερή φωνή του. Ο τόνος του μαρτυροῦσε ἀκόμα τὴ βαθειά ταραχῆ του, δταν ρώτησε τὸ Λουβινό:

— Θέλω νὰ μάθω τὰ δύναματα τῶν συνωμοτῶν.

Κι' ἐπειδὴ δ Λουβινό δὲν τοῦ διάπνεται σέμεως, πρόσθεσε:

— Δὲν φαντάζεσαι βέβαια διτὶ μπορεῖς πειά νὰ μᾶς κρύψῃς τὸ παραμικρό. «Ἄν τὸ κάνης θὰ βρεθῆς ἀνάμεσα σὲ δυού ἔχθρικές παρατάξεις. Εἰνε τῶρα συμφέρωτε γιὰ σένα, νά μείνης μὲ τὸ μέρος μας..» Ἐλα, πέρις μου τὰ δύναμάτα τους...

— Ο Σαλαΐ! εἰπε δ Λουβινό, μὲ μίσος.

— Τὸ φανταζόμουν, μουρμύρωσε δ Καρδινάλιος, δλλάδα...

Γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ, δ Πάτερ Ἰωσῆφ, ἐσπεύσε νὰ πῆ στὸ Λουβινό:

— Περιμένω, ν' ἀκούσω τὰ δύναματα τῶν δλλῶν.

— Ο Σεβέρο, δ ἀλιερντάν, δ Φοντράι, κι' δ Μπουσιέρ.. τραύλισε δ ἴπποτής.

— «Ἐνας κι' ἔνας, μουρμύρωσε δ ἡγουμένος. «Ολοι, δηλαδά, οι φίλοι τοῦ δουκός τρ' Ἀνζού... Τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, ἔξι αἵτιας τοῦ δούλου

ἔδιναξε δ Μεγαλείστατος καὶ πειράωρισε τὴ βασιλίσσα!...

— Ο δούλος τοῦ Βασιδώμων μὲ τὸν ἀδελφὸ του, κι' δ Λαβύλετ...

— Μῆ διστάζεις, τοῦ εἰπε πάλι δ ἡγουμένος, βλέποντας πῶς δ Ἐκλαμπρότατος δὲν εἰχε τὸ σθένος νὰ τὸν πιέσῃ. «Ἀλλοιδὼς θὰ συλλάβουμε εὐθὺς τὴ δουκίσσα, καὶ ξέρουμε μὲ ποὺ τρόπο θὰ τὴν κάνουμε νά μᾶς τὰ πῆ δλα.

— Ο Μπεβέρη, εἰπε μὲ τρεμάμενη φωνή δ Λουβινό.

Καὶ σκέπαζοντας, ἀπὸ ντρόπη τὶ μετανοία, τὸ πρόσωπο του μὲ τὰ χέρια του, προσέθεσε ψιυριστά:

— Καὶ μιά γυναίκα...

— Νά πιστέψω, τοῦ εἰπε εἰρωνικά δ ἡγουμένος, πῶς δὲν ἔρεις τὸ δύναμα τῆς;

— «Η.. δεσποινίς... ντὲ Λεσπάρ!...

— Ποῦ είσαι, δλλέφε μου! Ερώνισε τῶρα δ Καρδινάλιος, Ποῦ είσαι, δλλέφε μου! Ερώνισε τῶρα δ Καρδινάλιος, νά έλευθερώσῃς;

— «Τη στιγμὴ αὐτὴ δὲν είνε καταλλήλη γιὰ στοργικές ἐκδηλώσεις, τοῦ θύμιστε δ ἡγουμένος.

Καὶ γυρίζοντας πόδι τὸ Λουβινό, τὸν όποιο ἐκαίγε τὸ δόσο καὶ δ τύφεις, τρέψε:

— Ποιός δλλος παρίστατο;

— Δὲν ήταν κανεὶς δλλος...

— Λές ψέματα! βρυχήσθη δ ἡγουμένος.

— Κύριε! εἰπε δ Λουβινό καὶ σταματήσε, μὴν τολμῶντας νὰ προχωρήσῃ στὴ διαμαρτυρία του.

— Δὲν είμαι κύριος! τοῦ φώναξε δ Πάτερ Ἰωσῆφ. «Οφελεῖται νὰ μὲ προσαγορεύεις Σεβσμιώδατο!

— Ναί, εἰπε δ Λουβινό, μὲ καρδιά ραγισμένη. Μπορεῖτε

τώρα νὰ μ' ἀποκαλέσετε ψεύτη, προδότη, ἀπατεῶνα, κι' διλλο θέλετε... Μπορεῖτε δικόμα καὶ νὰ μὲ χτυπήσετε!..

— «Ἄς τὸν ἀφίσουμε, εἰπε δ Ἐκλαμπρότατος, μὲ υφος φοβισμένο. Πιστεύω πῶς λέει τὴν δλήθεια.

— «Οχι, Ἐκλαμπρότατε...» Αρνεῖται νὰ μᾶς πῆ πιός εἰνε δράχης τῆς συνωμοσίας αὐτῆς.

— «Ο λουβινό κλουνίζταν, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Αὐτὴ ή ίδια ἡ ταραχῆ του τὸν προδίδει. Μά πῶς νὰ ἐστομίσῃ αὐτὸν τὸ δόνυμα! Δὲν τολμοῦσε.

— Πές μου τὸ δόνυμα τοῦ δραχηγοῦ των! ἔπειμεν δ ἡγουμένος. Ειδάλλος θά σᾶς κρεμάσουμε καὶ τοὺς δυό, καὶ σένα, καὶ τὴν ἄγαπημένη σου δούκισσα!

Τὰ γόντα τοῦ Λουβινού λόγιζαν, καὶ τὸ κορμί του τρέκλιζε:

— «Ο ἀδελφός τοῦ βασιλεύως! κατώρθωσε νὰ πῆ, καὶ ξαπλώθησε στὸ πάτωμα, μναίσθητος, μὲ ἀφρούς στὸ στόμα.

— Ο Πάτερ Ἰωσῆφ, ἐσήμανε τὸ κουδούνι τῆς ὑπηρεσίας καὶ εἰπε χάρομενος στὸν Καρδινάλιο:

— «Ἔτοι τοὺς μᾶθαμε δλους!..

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸν ὑπέρετη-καπουκίνο, ποὺ ἐσπεύσε νὰ παρουσιασθῇ:

— Κάλεσε καὶ κάποιον δλλο νὰ σύρετε αὐτὸν ἀπὸ διδώ μέσα, τοῦ εἰπε, σπρώχωντας μὲ τὸ πόδι του τὸ λιποθυμισμένο Λουβινό...

Τὴν σλλή μέρα, Δευτέρα πρωταριά, κατέλη τὶς ἐννήα, ἔνας καπουκίνος πάνω σ' ἔνα μουλάρι, καὶ σκεπασμένος μὲ τὸ ράσο του ὡς τὸ κεφάλι, ἔφθασε στὸ πρόστιο Λονζυμώ καὶ σταμάτησε μετρούσα στὸ πανδοχεῖο «Δ Χρυσός Φασιανός». Ἐκεὶ κατέβηκε, ἔθεσε δο μουλάρι του, καὶ μπήκε μέσα. Καθός τὸν είδε δ κάπηλος νὰ πηγαίνη πρὸς ἔνα ωρισμένο δωμάτιο, τοῦ φωνάξε:

— Μήν πᾶς αὐτοῦ, γέροντα... Είνε μέσα σπαθοφόροι ποὺ δράχησουν νὰ σὲ πειραΐσουν...

Τότε δ καπουκίνος κατέβασε τὸ κάλυμα της κεφαλῆς του καὶ φανερώθηκε στὸν κάπηλα. «Η τὸν δ ἡγουμένος Πάτερ Ἰωσῆφ!..

Σάστιος δ κάπηλας κι' ἄρχισε τὶς υποκλίσεις, μολονότι δ μεγάλη κοιλιά του τὸν ἐμπόδιζε πολὺ.

— Ειδοποίησε τὸ βασιδώμο Σαμπιράκ δι Εφασατοῦ εἰτε δ ἡγουμένος μὲ πρεσταχτικό δρόσο. Κοι πριν δ ἡγουμένος καλοκαθήση, δ χρώνως στεκότας δρούσιος μπροστά στον πειριμένοντας νά λάβῃ δ δληγες.

— Κάθησε δδῶ κοντά μου, τοῦ εἰπε δ ἡγουμένος. Θά σοῦ πει τῶσα δύμεσα τι θά γινη.

— Ο Σαμπιράκ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἡγουμένου. Καθ. νιούσαν χωρὶς νά μιλάνη. «Ἄσφαν δ Σαμπιράκ δικούσα αὖτοις μαρκύρια καλπασμὸς δληγων.»

— Κατάλαβα, σκέρτηκε δύμεσα. Θά ἔχουμε πάλι τὰ ίδια πολύτια, πειριμένοντας νά πειραΐσουεις.

— Νά πάρω λοιπὸν τοὺς δνδρες μου, Σεβσμιώτατε, καὶ νά δεξικήν δικέασθαι.

— Ναί, μά περιμένειν ν' ἀκούσης πρώτα πειά θὰ είνε δ δική σου δουλειά... Οι σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως είναι τὸ δλον πεινῆτας πρόσωπα τὰ δόπια θ' αποβλέπουν στὸ νά συλλάβουν τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς..» Ισως δναγκασθῶν νά τοὺς καταδιέουν.. Δὲν μπορῶ νά ξέρω τὶς δικέασθαι διαδίκτης τοῦ πολλάτας παράπονα.

— Νά πάρω λοιπὸν τοὺς δνδρες μου, Σεβσμιώτατε, καὶ νά δεξικήν δικέασθαι.

— Ναί, μά περιμένειν ν' ἀκούσης πρώτα πειά θὰ είνε δ δική σου δουλειά... Οι σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως είναι τὸ δλον πεινῆτας πρόσωπα τὰ δόπια θ' αποβλέπουν στὸ νά συλλάβουν τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς..» Ισως δναγκασθῶν νά τοὺς καταδιέουν.. Δὲν μπορῶ νά ξέρω τὶς δικέασθαι διαδίκτης τοῦ πολλάτας παράπονα.

— Αννιδάδην τέ Λεσπάρ! εἰτε μ' ἔθουσμασμό καὶ συγκινησίας δι βραδύνω Σαμπιράκ.

— Ναί, Κι' ἐπειδὴ δ Ἐκλαμπρότατος δὲν θέλει νὰ παρουσιάσῃ τὴ γυναίκα αὐτὴ στὸ δικαστήριο, γιατὶ βέβαια τὴν καταδίκασουν στὸ θάνατο, δο σού τη δωδώνης σύζυγος. Κύτταξε λοιπὸν τὴ δι συλλάβης, γιὰ νὰ γίνη κοιδάς δ γάμος σας ἀπόψε... Είνε ἐπιθυμία τοῦ Ἐκλαμπρότατου νὰ ἀποκατασταθῇ (Ἀκολούθει)

Είδα τοὺς φίλους τοῦ δουκὸς ντε' Ανζού νὰ σκαρφαλώσουν ἀπ' τοὺς τούχους τῆς άπαντλεως